

RECENSION

Jean-Pierre Bacri

Minna Haapkylä och
Jean-Pierre Bacri

Tre dagar med Charlie

Originaltitel **Selon Charlie**

Svensk titel **Tre dagar med Charlie**

Regi **Nicole Garcia**

Producent **Alain Attal**

Manus: **Frédéric Bélier-Garcia, Jacques Fieschi, Nicole Garcia**

Foto: **Stéphane Fontaine**

Roller: **Jean-Pierre Bacri, Benoit Magimel, Benoit Poelvoorde, Patrick Pineau, Minna Haapkylä, Sophie Cattani, Arnaud Valois, Ferdinand Martin m fl**

Frankrike 2006

Längd i tid **1 tim 41 min**

Censur **från 7 år**

Distributör **Triangel Film**

Med granskande, outgrundlig blick följer pojken Charlie vad som pågår runt omkring honom. Han är ett stumt vittne i en manlig vuxenvärld som håller på att tappa fotfästet. Vad förstår han? Vad tänker han? Det får vi aldrig veta, men till slut reagerar även han på ett resolut sätt.

Skådespelerskan och regissören Nicole Garcia bjuder in oss till en välbekant medelklassmiljö. En miljö som fransmännen så väl behärskar att berätta om på film. Vi stiftar bekantskap med en handfull män vars liv gått i stå, inte blivit vad de hoppats på. Under de tre dygn vi umgås med dem tvingas de rannsaka sina liv. Vilka följder får det? Som åskådare anar vi både en lättnad och en nystart. Att konfrontera sig själv är tufft.

Pierre fortsatte inte sin lysande karriär som forskare, utan arbetar nu som lärare i den lilla staden vid atlantkusten. Dit kommer hans förre kollega, den berömda Matthieu, för att hålla ett seminarium. Vård är stadens borgmästare, Jean-Louis, som inte inser att han

blivit en fjant i andras ögon. Här finns också Serge som tillfredställer sin rastlösa själ genom att lägga kvinnor, men knappast sin hustru som sliter för att hålla ihop familjen. Serge utnyttjar sin son Charlie för att döva sitt dåliga samvete. Vi möter även Joss som drömmer om den sista stora stöten, samt Adrien den framgångsrike tennisspelaren, som inte står ut med sitt liv som stjärna, utan vill något annat. Så utvecklar sig det hela till ett intrikat och snyggt pussel, där oplanerade möten och oförutsedda händelser påverkar dem på avgörande sätt. De frustrerade huvudpersonernas oförmåga att hantera sina privata kriser är filmens nav. Berättelsen hoppar mellan dessa personer. På samma gång vävs de in i varandras liv; ett dramaturgiskt grepp som vi ser allt oftare.

Trots skildringen av människans ensamhet och isolering lyckas Garcia ge filmen ett välbehövligt ironiskt och humoristiskt drag. Vill hon få oss att småle åt den manliga fåfångan, har hon lyckats; samtidigt som inte kvinnorna ges något större utrymme, annat än som älskarinnor och besvikna mödrar.

Tre dagar med Charlie är ett stillsamt, men på ett inre plan, dynamiskt och spännande drama. Ingenting är förutsägbart, vilket ger filmen spänst och trovärdighet. Männerna är fångade i sin egen spegelbild som de har svårt att kliva ur. Bäst illustreras detta av borgmästaren, lysande gestaltad av Jean-Pierre Bacri, känd från Agnès Jaouis filmer *I andras ögon* och *Se mig*. Han är som ett stort barn. Väl medveten om sin position betar han sig både aningslöst och maktfullkomligt.

Som ofta i franska filmer är dialogen utförlig, intellektuellt stimulerande och njutbar. Intrigen kan uppfattas som något rörig. Särskilt som Garcia väntar med att ge åskådaren nyckeln till den långa, inledande sekvensen, något apart från den övriga handlingen. Skådespelarna agerar med en självklar pondus och balanserar innehållet till filmens fördel. *Tre dagar med Charlie* är ännu en av alla dessa franska filmer som borde vara en tillgång för filmstudior runt om i landet.

Mats Sladö

TAN